

Економічні війни, як засіб глобалізації

Серед визначень історії як науки є таке: історія - це наука про війни. Незважаючи на вузькість цього визначення, воно вірне, бо вся історія землі - це нескінченна низка воєн. Кожне століття, починаючи від часів Стародавнього Єгипту позначено кровопролиттями. Але, починаючи з 20 століття, війни набули принципово нового характеру. Чим же вони відрізняються?

До 1914 р. війни носили локальний характер. Двадцяте століття принесло дві світові війни: 1914-1918 і 1939-1945 рр. І якщо в першій з них брало участь 33 країни, то в другій - 72. Жертвами Першої світової війни стало близько 10 мільйонів чоловік, Другої - більше 50 мільйонів, що за статистикою більше, ніж за 902 війни і 1615 військових конфліктів, відомих в історії, включаючи Першу світову.

Двадцяте століття дало нам так звані «демократичні» війни. Це, коли третя країна, сьогодні перш за все США, вважає, що в певній державі немає демократії і їй необхідно допомогти. На перший погляд, благородно, але наведемо приклади.

У влади в Панамі стоїть президент, що є власником наркобізнесу, «душителем» демократичних свобод народу - це неприпустимо, його слід скинути! І в 1990 році американські ВПС висаджуються в Панамі і усувають від влади президента. Справжня ж причина полягала в тому, що згаданий президент відмовлявся продовжити США право користування Панамським каналом.

Блокада Іраку була викликана тим, що нафта цієї країни не підконтрольна американському капіталу. Але це справжня причина блокади. Зовнішня ж причина - антидемократичний режим Саддама Хусейна. США витратили понад 87 мільярдів доларів на війну в Іраку, у той час як, за оцінками ООН, половини цієї суми вистачило б на забезпечення чистої води, адекватної дієти, санітарних послуг та початкової освіти для кожної людини на планеті. Чи справді демократія і життя тисяч людей коштували цих грошей? Відповідь - ні.

Війна в Лівії, варварські бомбардування Сербії, Іраку, хімічна війна у В'єтнамі, та що там казати демократичні революції у Грузії та Україні - все це проходить під «демократичними» гаслами США. Та чи демократія і добробут народу є основною метою цих конфліктів?

Ще одним способом ведення війни стала торгова війна - торгове суперництво 2 або більше країн, що проводиться з метою захоплення зарубіжних ринків (наступальна торгова війна) або запобігання торговій «окупації» національної економіки (оборонна торгова війна). Торгова війна зіштовхує економічні суб'єкти один з одним з метою визначити, який з них

завоює вирішальні частки ринку наскільки можливо швидко, на шкоду іншому.

Основні методи ведення наступальної торговельної війни: зниження експортних митних тарифів, підвищення експортних квот, використання демпінгових цін, торгова блокада.

До методів оборонної торгової війни відносяться зведення торгових бар'єрів: підвищення імпорتنих мит, зниження імпорتنих квот, введення бар'єрів, пов'язаних з ускладненням процедури ліцензування та нагромадженням митних формальностей, введення технічних бар'єрів, які передбачають виникнення складнощів з відповідністю імпорتنих товарів національним стандартам і технічним умовам.

Торгові війни нерідко переростають у збройні конфлікти або можуть проводитися в рамках більш широкого фронту «бойових дій» - т. зв. економічної війни, адже фізичне винищення ворогів не завжди вигідно. Вигідніше розставити економічні пастки, сплести павутину економічної залежності і, присмоктавшись до ресурсів противника, змусити його працювати на себе. Економічні війни стали одними з найбільш «улюблених» і поширених воєн нашого століття. Не треба витратити гроші на озброєння, жертвувати людьми, вести дипломатичні переговори, коли країну, можна просто задушити економічно.

І це не торгові санкції однієї великої держави проти іншої. Це коли економічні гіганти - такі, як США, Великобританія та ін. - накладають торгові ембарго на Кубу, Югославію, Білорусь та інші значно менш розвинені країни.

Це не просто заборона торгувати з ними власним фірмам і підприємствам, а повна економічна, політична, культурна блокада цих держав. Це коли жодне судно, жоден літак, жоден поїзд даної держави не може покинути межі своєї країни. Це коли ніякі треті держави не можуть мати справу з ними. Це коли керівники цих країн оголошуються злочинцями по мережі Інтерпол. Ми пам'ятаємо страшні події у Югославії, взятої в економічну блокаду: відсутність хліба в магазинах, світла в будинках, ліків... Ніщо не зупиняє економічних гігантів у боротьбі за підпорядкування своїй політиці цих країн.

Але все починається по іншому. Потрібні країни та їх лідери мають бути спійманими в пастку кредитів і боргів, яка гарантує їх лояльність. Вони мають стати частиною світової глобалізованої спільноти, не самостійною, а залежною економікою. Тоді, світові лідери зможуть спертися на них, коли побажають. У свою чергу, вони зміцнять свої політичні позиції тим, що дадуть населенню технопарки, електростанції, аеропорти обмінюючи на них добробут народу і власні ресурси.

Виникнення нерівних економічних відносин, як між окремими людьми, так і між державами, має об'єктивні причини. Однією з головних таких причин став... технічний прогрес. Існує наївне уявлення, що поява машин підвищила продуктивність праці і вивільнила людині час для творчості. У школі нас учили, що один комбайн заміняє працю сорока косарів. Це міф, адже, якщо комбайн

було створено в заможній країні, а використовується він в бідній, то сорок людей, працю яких замінив цей комбайн стануть безробітними і можливо навіть загинуть у злиднях. Якщо машини звільнили людину від рутинної роботи, чому одні процвітають, а інші жебракують? Чому поряд з технічним прогресом росте духовна деградація в розвинених країнах? Чому розвинені й економічно благополучні країни захлинаються в потоці злочинності, вбивств, наркоманії?

Наприклад, у кожного з нас є вдома пиросос. Коли ви купували його, пиросос не збільшив, а зменшив Ваш бюджет. Але, він допомагає справлятися з домашнім господарством. Та коли Ви пирососите квартиру з Вами разом працюють і ті, хто брав участь у створенні пирососа. Те, що Ви робили двома руками, тепер робиться десятком рук. Якщо ж згадати, що для пирососа потрібна електрика, ремонтна база, запасні деталі і т.п. то стає очевидним, що він витратний по своїй суті. З цієї причини Вам необхідний пиросос, над створенням якого працювали дешеві зарубіжні робітники, використовуючи дешеві ресурси.

Ось чому технічний прогрес одних завжди супроводжується злиденним існуванням інших.

Таким чином, стає очевидним, чому індустриальні та постіндустріальні держави прагнуть приєднатися до ресурсів інших країн, запускають непомітно коріння до чужого повітря, воді, землі, інтелекту. Без цього індустрія існувати не може. Машини пожирають чужу землю, щоб переробити її для своїх господарів, адже для підвищення рентабельності та прибутків завжди потрібні дешеві ресурси. Щоб процес цей був безперервним, потрібно залякування донорів, а для цього і армія. Ось чому індустриалізацію завжди супроводжувала мілітаризація. Індустриальне суспільство завжди гіпертрофує силові, розвідувальні, ідеологічні, психологічні структури.

За даними ООН, протекціонізм ринку праці індустриально розвинених країн обходиться «третьому світу» у близько 500 млрд. дол. на рік. Тому коли ви будете читати про умови праці та середньої заробітної плати в США або Великобританії, пам'ятайте те, що ці умови оплачені працею філіппінських дівчаток, які збирають комп'ютери та телефони, отримуючи 1 \$ в день - на буханець хліба.

Самодостатньої індустриальної або постіндустріальної держави бути не може. Механізація і автоматизація - не причина добробуту, а його наслідок.

Рівноцінний обмін матеріальними цінностями малопродуктивний. Ефективніше обмінювати, наприклад, демократичні ідеї на ресурси: на нафту, чорнозем, залізо, деревину.

Сучасна «ринкова економіка» - вкрай нестабільна система, яка вимагає для підтримання рівноваги безперервного вилучення величезних ресурсів ззовні і скидання величезної кількості забруднюючих відходів у навколишнє середовище. Цей тип господарства не тільки не може бути поширений на все людство, але не може підтримуватися тривалий час навіть на Заході. Звідси -

періодичні кризи, що струшують країни з розвиненою ринковою економікою. Відносини Заходу з «третім світом» представляють собою унікальний тип паразитизму, інструментом якого є економічна і психологічна війна.

Все вищевикладене - не висловлювання радикальних антиглобалістів, якими сьогодні люблять лякати благополучний «середній клас». Це - висновки Міжнародної наукової конференції Ріо-92, авторитетного економічного форуму, визнаного в усьому світі.

Сутність економічної війни однакова, коли нетямущий туземець 17-18 століття міняв золото на блискучі скляні намиста, або коли продажний правитель-маріонетка приймає інвестиції у видобувні галузі своєї країни, знаючи, що ці гроші йдуть сюди тільки через дешеву робочу силу і дешеві ресурси і ніколи не будуть сприяти економічному процвітання народу.

Однак будь-яка війна рано чи пізно породжує організований опір. Не існує такої військової сили, або економічних пут, які могли б утримати голодний розлючений народ. Це підтверджує розпад всіх колоніальних імперій, заснованих на силі та економічній залежності.

З цієї причини для приховування істинних механізмів свого багатства, його лихварської суті, економічно розвинені країни змушені винаходити міфи про фантастичну працездатність своїх народів, про гігантську продуктивність їх праці. Це нісенітниця. Ніде так важко і багато не працюють, як в економічно відсталих країнах. Але не процвітають. Значить, однієї наполегливої праці недостатньо для процвітання. Економічна війна призводить до ще більшої глобалізації нашого світу, західна поп-культура проникає у найвіддаленіші куточки світу, кредитні зобов'язання роблять колись самостійні країни маріонетками у руках монстрів світової економіки...

Технічна революція і збільшення кількості машин потребувала додаткових ресурсів і призвела до їх пошуку по всьому світу. Це призвело до колоніальної експансії і розділило світ на країни-споживачі і країни-донори. І наше з Вами завдання не бути донорами, як би це не звучало благородно з точки зору медицини.

Література

1. Перкинс Дж. Исповедь экономического убийцы / John Perkins. Confessions of an economic hit man / Дж. Перкинс. – М. : ООО «Претекст» 127486, - 2005.
2. Экономическая война: «Библиотека Пси-Фактора». [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://psyfactor.org/economwar.htm>
3. Опарин А. А. «И камни возопиют...» : Монография. / А.А. Опарин. — Харьков: Факт, – 2000. – 192с.
4. Торговая война [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://ru.wikipedia.org/wiki/Торговая_война